वैदेहि रमते चक्षुस्तवास्मिन् गिरिकन्दरे ।
परिश्रमविघातार्थं साधु तावदिहास्यतां ॥ ५ ॥
त्वदर्थमिह विन्यस्ता त्वियं श्लक्ष्णासमा शिला ।
यस्याः पार्श्वे तरुः पुष्पैः प्रहृष्ट इव केशरः ॥ ६ ॥
राघवेणैवमुक्ता सा सीता प्रकृतिदक्षिणा ।
उवाच प्रणयात् स्निग्धमिदं श्लक्ष्णतरं वचः ॥ ७ ॥
अवश्यकार्यं वचनं तव मे रघुनन्दन ।
बहुशोऽभ्रामि ते चाद्य तव चैव मनोरथः ॥ ८ ॥
एवमुक्त्वा वरारोहा शिलां तामुपसर्पत ।
सह भर्त्रानवद्याङ्गी रन्तुकामा मनस्विनी ॥ ९ ॥
तामेवं ब्रुवतीं सीतां रामो वचनमब्रवीत् ।
रम्यं पश्यसि भूतार्थं वनं पुष्पितपादपं ॥ १० ॥
गजदन्तहतान् वृक्षान् पश्य निर्यासवर्षिणः ।
किंशुका विरुतैर्दीर्घैः रुदन्तीव समन्ततः ॥ ११ ॥
पुत्रप्रियोऽसौ शकुनिः पुत्र पुत्रेति भाषते ।
मधुरां करुणां वाचं पुरेव जननी मम ॥ १२ ॥
विहगो भृङ्गराजोऽयं सालस्कन्धसमास्थितः ।
संगीतमिव कुर्वाणः कोकिलस्यानुकूजति ॥ १३ ॥
अयं वा बालकः शङ्के कोकिलानां विहंगमः ।
सुखबद्धमसंबद्धं तथा ह्येष प्रभाषते ॥ १४ ॥